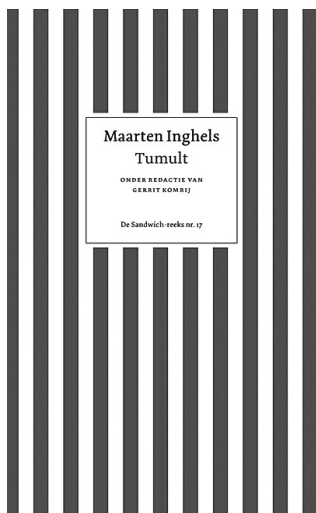

GOEDENDAG VERDER

Maarten Inghels | Tumult
12,50 | 40 pagina's | Van Gennepe
ISBN 9789055159833

Een pyjama vol onrust

Hij verlegt zijn kaaskorsten als figuren
steeds anders rond de koffiepot

Als je dit als redacteur van een literair tijdschrift tegenkomt in de kopij, schuif je automatisch naar het puntje van je stoel. Een anonieme dichter heeft je met één zin bij de lurven gegrepen en is geenszins van plan je los te laten.

Het is hard gegaan met Maarten Inghels. Anderhalf jaar geleden publiceerde de Vlaming zijn eerste gedicht in een literair tijdschrift, in het On The Road-nummer van *Op Ruwe Planken*. Er volgden vele publicaties en optredens en hij richtte mede het schrijverscollectief KRAAI op. Overal in het literaire wereldje kwam je hem tegen, gelukkig ook regelmatig in *Op Ruwe Planken*. Maar zijn hoge productiviteit was nog wel het best zichtbaar op zijn weblog. Het is aan dit blog te danken dat zijn debuutbundel nu verschenen is in de Sandwich-reeks van Gerrit Komrij.

Tumult oogt als een blauw-wit gestreepte pyjama. De titel en het omslag passen bij de inhoud. Inghels is niet bezig met politiek

engagement, wenst geen anarchie en wil ook geen mensenmassa op de been krijgen. Het draait bij hem vooral om innerlijke conflicten die herkenbaar zijn voor ieder mens. Hij benoemt de situatie en zoekt vanuit dat beeld naar troost, naar rust, naar iets wat er nog niet is. Daarmee is *Tumult* een bundeling van persoonlijke onrust. Dit komt bijvoorbeeld tot uitdrukking in 'Vooral 's nachts blijf ik dezelfde':

Voor 's nachts word ik
banger van wat langer duurt;
langer dan haar eerste ochtend
zucht. Ik loop de nacht
zijn kantjes af, wachtend tot
haar armen scharen zijn die
openwaaien, zij mijn naam roept.

In een gedicht als 'Deur', een van mijn favorieten, laat Inghels zien hoe je gevangen kunt zitten in je eigen chaos en je hevig verlangt daar uit te stappen:

Een mens wordt ingebonden geboren, als
een kooi; dat idee klit broeds aan mij vast,
het loent, het tikt af. De zenuwen kleven
als teer, de twijfel is ingenaaide zink.

Met deze overkoepelende, maar zeker niet alles beperkende, thematiek is het niet vreemd dat *Tumult* veel liefdesgedichten bevat. Een goede keuze, want de liefde haalt het beste in de lyrische Inghels naar boven. Hieruit blijkt dat hij zijn stem heeft gevonden. Een stem die toegankelijk is maar toch telkens weer aangenaam verrast, zoals in 'De allereerste dag':

Doe anders alvast je hals de groeten van mijn lippen

Inghels is geen abstracte taalvernieuwer, maar iemand die zijn eigen idioom heeft gevonden in de bestaande poëzie. Hij weet dondersgoed van wie hij het nageslacht is. Hij is een vakman die doet wat hij moet doen; zijn publiek in ontroering brengen. Daarom kiest hij niet alleen voor het papier, maar ook voor het podium. Als dichter en als lid van teksttheatercompagnie Collectief Wolf staat hij op menig festival en evenement. Ik heb hem zelf gezien en gehoord op het Nijmeegse poëziefestival Onbederf'lijk Vers en dat was, om in de woorden van Inghels te blijven, werkelijk een ontroerparcours.

Op zijn weblog beschrijft hij hoe het voelt om de eerste exemplaren van je debuutbundel thuisbezorgd te krijgen: 'Pas wanneer je met een stanleymes de doos onstuimig opensnijdt, en de twintig bundels uit de doos glijden, met identieke marineblauwe streepjes, weet je wat het is; schrijven. Je weet dat je er nooit aan wilt wennen.' Het is de gedrevenheid en het talent van deze dichter die je haast doen vergeten hoe jong hij eigenlijk nog is: 20. Er wacht een oeuvre.

Door Willem Claassen